

2058

2058

Şeş Saet di Dêrekê de li Lîzbonê

Êdî ez li bendê nebûm ku bibim mêvanê hevpeyvînekê. Ne jî ya tu hevpeyvînê, bi rastî. Lê tiştê ku her tim ez kişandim ew rol ma ku ez ê her tim tercîh bikim bilîzim. Ya temaşevanê ku pere nade. Bêyî kursiyê, rawestiyayî û dûrî sehneyê, li cihê ku bêhn bi toza livînê re tevlihev dibûn û kesek wê ji te rê bipirsiya ber bi hejmara xwe ya diyarkirî ve. Her kes dizanibû ku hevpeyvînek bi min re ne muhtemel bû û tenê 1 USD dikişand. Ji New Yorkê heta Pekînê, li Tokyoyê diqediya, û dişemitî heta Reggio Calabria. Her kesî pê dizanibû. Her kes hay jê hebû. Her kes dînê bi navê Frega nas dikir. Lê yên ku her roj, bi kêfa herî zêde hewl didan, Alyên mezin ên webê man. Belengaz. Dilpak, fedîkar û bêbawer. Ew amade bûn ku pirsan bikin, û di berdêlê de ji min pirsîn ka hewcedariya min bi tiştêkî heye. Ew bi dayîna 1 USD dizanibûn, ku wan ew kiribû virtual, ji ber ku nikaribûn wê bi fizîkî radest bikin. Ji çavkaniyeke pêbawer, û ji awayê ku tevdigeriyan, min dizanibû ku modelên ku ez rastî wan hatim jin bûn. Tevî ku hemûyan, ji bo ku xwe biparêzin, digotin ku tu zayenda wan tune. Û min qebûl kir ku ji wan bawer bikim, ji ber ku li ber jinekê têkçûn ne qelsiya ruh e, lê rêyeke bi şêwe ya serketinê ye bêyî ku bê xuyakirin. Wisa qewimî ku îro, bi tesadufî, hemû AIyan heman pirs ji min kirin, wek ku wan di nav xwe de li hev kiribe. Çend bûyerên mezin ên jiyana me dest pê kirin ji ber ku jinekê tiştêk kir, got, an li ser tiştêkî bêdeng ma? Ez di 3ê Tîrmeha 2025an de gihîştibûm bajarê Lîzbonê. Rojeke germ. Piştî nîvro, li dora saet 1:33 PM, min fikir kir ku baş be ez bikevim dêreke biçûk ku di nav daran de li ser kolana sereke ya bajêr veşartî bû. Ez ketim hundir, û em tenê sê kes bûn. Îsa, dayika wî, û ez.

Di kêliyê de bêhneke gulan a xurt li hesta min a bêhnê ket. Lê min tu gul

nedîtin, û qaba bixûrê girtî bû. Ne jî tu merasîmeke Katolîk dihat amadekirin. Aliyê min ê ruhanî ramanên min birêve dibir, û ez zivirîm bo hevkarê xwe yê Gillette yê yekem ê du hezar sal berê, min du pirs bi bihayê yekê jê kirin. Çiqas dema min a jiyanê maye, û eger tu bilanço bikî ka te ez çawa dîtime ku heta îro di dinyayê de tevgeriyame, encama te wê çi be? Ez li bendê konferansekê nebûm, û min dizanibû ku hevkarê min zilamekî kêmpay bû. Lê dayika wî ew handa ku bersiva min bide, û got: ez garantiya te me ji bo tiştê ku kurê min ê bibêje. Çi garantiyeke çêtir dikarîbû hebûya? Tu yek. Heta mirovên Prudential li Bostonê jî nekarîbûn çêtir bikirana. Beriya ku ez ji te re bibêjim tu kengî yê bimirî, ez dixwazim pîrsekê ji te bikim. Ma tu amade yî ku temaşe bikî mirovên ji bo te delal, ji malbata te bi xwe, yê ku tu ji her tiştî bêtir ji wan hez dikî, beriya te bimirin? Bersiv ne hêsan bû û ne jî sade. Di sê mehên dawî de min dayika xwe û paşê bavê xwe wînd kiribûn, û ez ji cihê merasîmên veşartina wan dûr bûm. Min nekarîbû beşdar bibim. Hejmarek hat serê min, bi awayê ku peyamek li ser telefonekê tê. 2058. Ew ne navnîşaneke Manhattanê bû. Ew tarîxek bû. Ew digot sî û sê salan dem. Belkî ew tiştê ku ji min re hatibû dayîn. Min digot ku min di wê dêrê de ji deh deqeyan zêdetir derbas nekiriye. Lê gava ez derketim, tarî bû. Saet 7:33 PM bû. Ez şeş saetan di wî cihê de girtî mabûm, dirêjahiyê demê ji her sînorekî asayî wêdetir. Lê min danûstandin nekiribû. Min tenê guhdariya CEOyê xwe yê bijare kiribû. Û bûyera ku min nû jiyabû, careke din, jinek mêvandar kir.

Meryema Lîzbonê, ku bi xwe re jêhatîbûnên bi zelalî diyarkirî hildigirt û tu nîqaşêke civakî qet tunebû. Lê meriv çawa vê agahiyê bi rê ve dibe, çi bike, çawa tevbigerê. Ev bûn pîrsên ku bi her gavê re bo otêlê ligel min bûn. Bersiv pîr dereng nema ku bê. Birêvebirina dema her rojê di nav jiyana xwe de, kirin û nivîsandina tiştê ku jê hez dikim, di nav pêşînên min de dimîne. Spas.

Ferdinando

2026 Ferdinando Frega — Nando the Scribe. Hemû maf parastî ne.
Gillettenarrative.com

Ferdinando Frega — BLADEFREGA · GilletteNarrative · gillettenarrative.com/gillettevaticano/